

POVESTEA MEA

Dacă ne-am raporta la viață ca la o carte voluminoasă, cu coperti oarecare, atunci întâmplările din cursul ei ar putea fi structurate pe capitole, iar fiecare capitol ar fi umplut cu emoții și trăiri. Aș fi putut umple o carte cu tot ce am trăit înainte de mănăstire, dar, există riscul să cadă în mâinile unei persoane superficiale ce evaluează conținutul după coperti și ar fi stat și acum pe rafturile prăfuite ale unei librării, într-un sat uitat de lume.

Provin dintr-o familie monoparentală și am fost crescut de bunici până la decesul acestora. Trei luni după moartea ultimului dintre bunici – iarna anului 2009 - le-am petrecut în cadrul familiei unor cunoscuți. Din primăvara aceluiași an, am fost preluat și integrat în “familia” părintelui Mihai Negrea, familie nou formată în cadrul Mănăstirii Podu Coșnei. Părintele Mihai a reușit să dea un alt sens termenului “mănăstire”. Pentru restul lumii, mănăstirea e un loc de reculegere, plin de rigoare și îngrădiri. Pentru noi, cei care am avut șansa ca un capitol din viața noastră să se desfășoare în acel loc, “mănăstire” era sinonim cu “acasă”. Poate nu a reușit să formeze familia așa cum e înțeleasă de majoritatea copiilor, dar a reușit să creeze una din copii sărmani, cărora le-a ținut loc atât de tata cât și de mama.

Am ajuns la mănăstire în clasa a XI-a de liceu. Timpul trecea repede, mă apropiam de absolvirea liceului, iar, pentru mine, facultatea era un loc la care nici nu îndrăzneau să visez - cunoscându-mi situația financiară și incapacitatea de a mă întreține pe perioada școlarizării. Nu întrezăream altă soluție în afară de găsirea unui loc de muncă care să-mi permită supraviețuirea, însă, gândul părintelui Mihai și al doamnei Iulia a fost altul - acela de a mă trimite la facultate. În timpul facultății am obținut rezultate ce au depășit până și așteptările mele, așa încât am terminat facultatea și masterul pe locuri fruntașe, iar bucuria părintelui a fost enormă, redând asta ca răspuns la întrebarea unui reporter al postului de știri DIGI 24: “Uită-te la el, îl vezi? Nu a avut nimic și uite unde a ajuns... primul pe Facultate.”.

O altă ambiție a părintelui și a doamnei Iulia în ceea ce mă privește, a fost să mă înscriu la doctorat, ceea ce s-a și întâmplat, fiind admis pe primul loc, rezultat ce a adus bucurie mare în inima lor.

Până în prezent, timpul petrecut la mănăstire reprezintă unul din cele mai frumoase capitole ale vieții mele, capitol care a contribuit enorm la formarea omului de azi, iar cel mai dureros gând atunci când trec pragul mănăstirii este că părintele nu mă va mai întâmpina ca de obicei: “Bine ai venit, mai tata! Hai, fugi și mănâncă ceva și apoi vino să povestim!”

Mulțumesc tată Mihai și mama Iulia pentru că ați avut grijă de mine
și m-ați ajutat să ajung până aici!

Cu deosebită recunoștință,

Fiul vostru CĂTĂLIN